

מסכה אסתי ג' חיים

חברה התקשרה. הציעה שנלך לסרט. הצגה יומית.

לא מוקדם מדי? שאלתי.

הכי כיף מוקדם מדי, היא ענתה, יהיה עוד אור כשנצא.

היו לי המון משימות לסיים. הספקתי לקרוא ולבדוק רק עשרים ושלוש עבודות סטודנטים מתוך מאה עשרים ושתיים. רציתי לבשל מרק, ומזה חודש תכננתי לאפות לי עוגת פרג ותפוחים ללא גלוטן, ללא סוכר, ללא חמאה וללא ביצים. עוגה ללא עוגה, צחקתי על עצמי, והתחלתי לבכות. ככה אני חיה. חיים ללא קמח, ללא דברי מתיקה, ללא מוצרים חלביים וללא ביצים. טבעונית מכורח, ללא מוצרים מן הטבעונית.

חוץ מזה, הבת שלי התקשרה על הבוקר. שוב נמאס לה לחיות אבל היא פוחדת למות. הקשבתי לה בלב שוקע, ניסיתי בפעם האלף לשכנע אותה להתעשת, לצאת מהבית, להיכנס בפחדים שלה, להיאבק, כמוני. היא בנויה אחרת, הטיחה בי, והאחריות היא שלי, גם אם היא כבר בת שלושים ושלוש ורבע. היא לא בחרה להיוולד, על כן היא מבקשת שאמית אותה המתת חסד או שאדאג לטיסה חד כיוונית למרפאה בשווייץ. היא מיצתה את העולם הזה, הקודר והרע, חסר הצדק, האכזר. הסברתי לה שאני לא יכולה. גם אילו רציתי, זה בלתי אפשרי, גם מוסרית, גם כלכלית.

העניין נגמר בלא סיום.

תמיד היא מתאוששת כמה שעות לאחר מכן, מצלצלת ואומרת שהיא בסדר, אכלה פלאפל, פגשה חבר ונרגעה, הספיק לה לשפוף עליי את הזבל שלה ולהתרוקן, אבל אני נשארת עם המועקה, מדמיינת את הסוף במרפאה קטנה בשווייץ, כשהיא נשמטת בזרועותי, כמו החתול הג'ינג'י שהיה לי והורדם.

גם הביטוח הלאומי יורד לחיי בטפסים אינסופיים שאני מתקשה למלא בעניין תאונת עבודה שעברתי לפני חודשים אחדים, ועוד ענייני טפסים וסידורים שאני טובעת בהם. לא יזיק לי סרט, ככה, באמצע היום.

בסדר, אמרתי לחברה שלי, שיודעת לחיות.

בחמישה לחמש חלפתי על פני השומר בכניסה לדיזנגוף סנטר. הוא הביט בי לשנייה ומבטו נדד הלאה. עברתי את הגיל המסכן אחרים. הסיכוי שאטמון בתיק אקדח או פצצה הוא נמוך מאוד. מיהרתי לאורך העלייה השבלולית למדרגות הנעות בקצה הקניון, עליתי לקומה האחרונה, שם, ליד הקופות של קולנוע "לב", קבעתי עם החברה. עדיין חשבתי על מה שהשארתי מחוץ לסנטר, בחיים שלי. הילדה בת השלושים ושלוש, הטפסים, עבודות הסטודנטים, ובדרך חזרה מוכרחה לזכור לקנות חלב סויה, לא נשאר לקפה של הבוקר. בסוף השבוע ניסע אני ואיתמר, הבן זוג שלי בארבעים השנים האחרונות, לצימר מול הכינרת. דיברתי על זה שנה, אבל לא התאפשר בגלל אירועים בריאותיים, וסתם, בגלל החיים. וצריך לארוז תיק עם

מפעל הסירופים והוויטמינים שאני לוקחת לכל נסיעה, גם אם רק ללילה אחד, הם מעניקים לי ביטחון מדומה, ובימינו גם ביטחון מדומה הוא נחמת מה. ניסע עם חברים, במכונית שלהם. ככה לא אדאג אם הווייז יטעה, וחס וחלילה, נגיע בטעות לאזור אי ונהיה בסכנת לינץ'. לחברים לא אספר את כל זה. נשוחח על הא ועל דא, בלי פוליטיקה, הדעות שלהם הפוכות משלנו, ולמה ליצור מתחים בדרך לחופשה. גם על הבת הדיכאונית לא אדבר, רק על הא ועל דא. זה הכי בטוח.

מרוב טרדות כמעט פספסתי את המדרגה האחרונה, וברגע האחרון נהדפתי אל רחבת הכניסה ל"לב 1". קהל הצופים כבר הצטופף בפתח, קהל של הפוגת יום חול. זה מה שכיף בעיר הזאת, תמיד נחגגת בה איזו חגיגה קטנה. בתי הקפה מלאים אפילו באחת עשרה בבוקר, כאילו כולם בחופש. קל להרגיש שגם את בחופשה. חתכתי את המחשבות על חובות היום-יום. הרי באתי ליהנות. אפשר לומר – נמלטתי ליהנות. סוף סוף הגעתי לקופות.

החברה שלי עמדה באמצע התור מוקפת באנשים שהמתינו כמות. הנה את, אמרה. היה בקול שלה כעס קטן, סמוי. תמיד את מאחרת, קבענו לפני עשרים וחמש דקות. אם היית מגיעה בזמן, היינו מספיקות לשבת במקדונלד'ס, לשנות קפה ולפטפט פטפוט מהיר של לפני הסרט, אבל לא נורא. נשב אחרי, בחוץ, אולי בכיכר מסריק, במקום נחמד, בלי למהר.

דמיינתי את המולת העיר שתחלוף על פנינו. והכיף הזה, סרט, וקפה עם חברה. העבודות יחכו. והבת תירגע ותמשיך. והארנונה. והחלב סויה. אלה החיים.

קנינו פופקורן אחד לשתינו ושני בקבוקי מים במזנון. החברה התעקשה לשלם. הבטחתי להחזיר לה אחר כך, בבית הקפה.

מיהרתי לשירותים. הייתי מוכרחה לעשות פיפי לפני, שלא אצטרך באמצע, זה תמיד קורה לי, ואז אני פוסעת שפופה לאורך השורה, מלחששת סליחה ודורכת על כפות רגליים, משתינה מהר, כדי להחמיץ כמה שפחות סרט.

האולם התמלא. כמעט כל הצופים היו צופות. נשים בגיל שלנו, צעירות מאיתנו ומבוגרות מאיתנו. האולם היה קטן. ישבנו ממש באמצע. דלי הפופקורן היה מונח על ברכיה של החברה. האור דעך, וכשהמסך נדלק, כבה לגמרי.

לא ידעתי בכלל על מה הסרט. התפתיתי ובאתי. ציפיתי למשהו אנושי קטן, צרפתי למשל, קצת מצחיק, קצת עצוב. משהו שינחם את הגעגוע למקום אחר, לחיים אחרים, אבל הסרט התחיל בהיעלמות פתאומית של אנשים מתוך שגרת חייהם. עוד ועוד אנשים נעלמו. התפוגגו באמצע ארוחת ערב משפחתית, באמצע חתונה, באמצע נהיגה, טיסה. כדור הארץ התרוקן במהירות. כמובן היה מי שיציל אותה. שוטר זוט, שלא קודם בגלל בוס קנאי, התחיל לחקור את המשפחות שנותרו מאחור, עלה על רמזים של קנוניה בינלאומית. האף-ביי-איי רק הפריע, ובכלל – ראש המטה הכללי נעלם, והשוטר, שבדיקו התגרש מאשתו ועדיין אהב אותה, המשיך במשימה להצלת כדור הארץ תחת איום היעלמות תמידי. זה יכול לקרות גם לו בכל רגע. גרושתו הטרייה נעלמה אף היא. הותירה אחריה הודעה מקוטעת בוטסאפ שלו. חמש אותיות סתומות. החקירה הפכה להיות אישית מאוד. זו אשתו שנעלמה. הוא שכח את ה"לשעבר".

אילו ידעתי שהסרט מותח כל כך, עוסק בסוף העולם ואלים בסופו, הייתי מוותרת ונשארת בבית. אם יש משהו שקשה לי איתו באמת זו אלימות בסרטים, אבל הייתי באולם, בהצגה יומית, והמתח היה עשוי היטב. אי אפשר לצאת באמצע. היד קפאה לרגע מעל דלי הפופקורן מפני שהשוטר בדיוק גילה מי עומד מאחורי ההיעלמויות המסתוריות, והתגנב לבונקר המבודד של הרעים שרצו להרוס את העולם. פעימות הצעדים שלו על האספלט בשעת לילה. הפופקורן נתקע לי בגרון. סביבי הקהל היה שקט, נשם באנרגיה אחת, מרוכזת. התקף השיעול שפקד אותי בגלל גרגיר תירס סורר, הדהד באולם לצד הצעדים של השוטר בחושך. תירגע, תירגע, הרגעתי את עצמי, זה רק סרט. יצאנו מהאולם בעיניים ממצמצות מול פנסי הקניון. ירדנו במדרגות, מוקפות באנשים, הקניון היה עמוס מאוד בשעה הזאת. החברה חייכה אליי, עדיין לא שבע אפילו, את רואה? קמצוץ של אור הבהב בחוץ. הסרט נשכח כמעט מייד.

בית הקפה הקטן היה מלא אך לא עמוס. ישבנו בחוץ. היה כמעט קריר. סתיו לכאורה. המלצרית חייכה אלינו בפנים מנומשים בצפיפות. היה לה רווח קטן בין השניים הקדמיות. הוקסמנו מהנעורים היפים והמנומשים שלה. מהחיוך שהדליק את הפנים והעיניים. היא המליצה על קרמבל תפוחים חם. התלבטתי לרגע בגלל הגלוטן והסוכר, אבל רק לרגע. יש דברים ששווה לסבול בגללם אחר כך. הזמנו פרוסה אחת ושני מזלגות. וגלידת וניל בצד. החברה סיפרה על היום של אתמול. מה אמרה לה קולגה, ויכוח עם הבן זוג החדש. היא לא הייתה בטוחה. אולי היא מתפשרת כדי לא להיות לבד. היא פוחדת מהבדידות. כולנו, אמרתי, והרמתי על המזלג עוד חתיכה של קרמבל עם גבעונת נמסה של גלידה.

ישבנו. הערב ירד. העיר נדלקה על פנסיה, חלונות הראווה, בתי הקפה שלה. אנשים חלפו הלך-חזור, הפנים שלהם היו רציניים. מעטים חייכו, כנוכחים בזיכרון מתוק.

הכול השתנה מאז. לא היינו בקולנוע כמעט שנה. ממרץ. עכשיו כבר דצמבר. שוב סתיו לכאורה. חם. הקולנוע נסגר, הסנטר ננעל, חנויות הרחוב חתומות, כיסאות בית הקפה מונחים בערימה, כבולים לעמוד הבניין, החלל הפנימי חשוך. הסטודנטים תחומים בריבועים על המסך. חלב סויה ושאר ירקות אני מזמינה אונליין, ונכנסת לחנויות רק אם אני מוכרחה, חמושה בשתי מסכות, זו על זו. בחוץ אני שולפת מהתיק את תרסיס האלכוג'ל. פעם, מזמן, לפני שכל זה התחיל, רק הבת שלי הייתה מרססת את הידיים שוב ושוב, בתשוקה לניקיון אבסולוטי. עכשיו היא כמו כולם.

מי תיאר לעצמו מציאות כזאת כשישבנו בחצר הצימר, מול אורות הצפון עם זוג החברים, קשקשנו קשקושים וסיפרנו סיפורים מצחיקים מן העבר, סיפורים שבזמן שהתרחשו היו אפילו מפחידים, אבל הזמן הגחיק אותם. הכנו ארוחת ערב יחד ואכלנו בחוץ, תחת כוכבי הצפון, ומיליוני יתושים עקצו אותנו. היה כיף. תמיד היו אזהרות מלחמה, רעידת אדמה קטלנית. שלטי הכוונה להימלטות מצונאמי הוצבו בצמתים הקרובים לים. חשבו שיודעים הכול. שמוכנים.

דצמבר, אחר צהריים, שעון החורף מחשיך הכול מוקדם מדי. החברה שלחה הודעה. אחר כך התקשרה. מלים קצרות, מוקלדות בהודעה, לא יכולות להחליף את המלים

שנאמרות בינינו. כל הדיגיטציה הזאת מאומצת. לא טבעית לנו. תשמע, היא אמרה מהר, בקול נמוך, כאילו איכוני השב"כ עלולים לשמוע, הגבר ההוא, שסיפרתי לך עליו, שיצאתי איתו?

מה איתו?

הבן שלו היה מקרין ב"לב".

בסדר. אז?

נשארנו בקשר, את יודעת. אני אוספת לי ידידים.

לא הבנתי.

יש לו מפתחות לסנטר ולקולנוע.

שלא תחשבי על זה אפילו. אם ניתפס...

לא ניתפס.

ואם כן?

כמה, מ'1-10, את רוצה לראות סרט בקולנוע?

חמש?

זה מספיק.

קבענו להיפגש בערב, אחרי תשע, כשהרחובות כמעט ריקים. הרי אין סיבה להסתובב בחוץ כשהכול סגור. זה לא טבע כאן, לא כיפת שמיים וכוכבים, ולא נשימת בעלי חיים ליליים בסבך, ולא צילי עצים ביער. זו עיר, שכוחה נחלש כאילו גזרו את מחלפותיה.

צעדנו זו לקראת זו למקום הפגישה, ברחוב קינג ג'ורג', ליד "האוזן השלישית", הסגורה.

העיניים חייכו מעל מסכות כירורגיות – שלוש שכבות.

הנה, הצביעה החברה על בחור ארוך וגמלוני שהתקרב אלינו, זהו הבן המקרין. העיניים שלו, מעל למסכה, הסתכלו עלינו במבט שחציו מבודח וחציו חומל.

טוב, בואו, הוא פנה אלינו בקול עמוק שלא התאים לגופו הארוך הרזה, כאילו השאיל את קולו מאחד מכוכבי הקולנוע באחד הסרטים שנהג להקרין.

ניכנס מהכניסה האחורית. יש מצלמות, אבל בחלק האחורי יש רק אחת, ואם תיצמד לקיר לא יראו אותנו. אני לא מתאפק, ומגיע לפעמים. סתם, מסתובב בסנטר, יושב באולם הריק של הקולנוע.

הסתכלתי בגב הארוך והצר שלו. תהיתי אם יש לו עקמת.

הוא סובב את המפתח במנעול, הסיר את שלשלת הפלדה שלכדה את הידיות, ופתח את דלתות הזכוכית בחריקה קלה.

להיצמד לקיר, הוא לחש. צעדנו בטור, קרוב לקיר, כאילו היינו במבצע צבאי סודי. קומנדו קולנוע.

בהיתי בחנויות שהיו נעולות ומוחשכות, בשולחנות בתי הקפה האסופים בערימה מבולגנת, במסדרונות הריקים.

טיפסנו במדרגות הרגילות. התנשפנו. המאמץ הגופני היחידי שעשיתי בחודשים האחרונים, היה לקום מהכורסה כדי לקחת משהו מהמקרר, ולחזור ולרבוץ מול נטפליקס.

מה עם המצלמות? שאלתי בלחש. החברה השתיקה אותי. מה זה משנה עכשיו. אנחנו בפנים.

סוף סוף הגענו. הצטופפנו בחדר המקרין. המכונות ממוחשבות. אוטומטיות. רק צריך להפעיל אותן, הוא אמר. נזכרתי במקרין הקשיש בקולנוע השכונתי הקטן, כשהייתי ילדה. תמיד כשהתחיל הסרט, אחרי הפרסומות וה"יומן", קראנו "אוה" ארוך ושמח, כאילו פתחו לנו פתח לעולם מקביל וטוב יותר. הבחור הדליק את המחשב. מהמסכים נשקפו כל האולמות הריקים בבת אחת. כמו קליידסקופ שקפא.

איזה סרט בא לכן? יש כמה שלא הספקנו להקרין. חלק יצא לאינטרנט. חלק מחכה. תלוי במפיצים.

בחרנו בעיבוד לספר של סופרת צרפתייה על שלוש חברות שנפגשות לאחר שלוש שנות ניתוק. סיפורים ישנים התעוררו וצפו ביניהן, ומשנסגרו חשבונות העבר, הן מחליטות לעזוב הכול ולנסוע יחד לעיר הגדולה, הנצחית, פריז. בדיוק מה שהתחשק לנו. רו דה לה אוניברסיטט. גרתי שם פעם במשך שבוע.

הבחור שלח אותנו לאולם מספר אחת, הגדול מכולם. הצצנו במזנון הסגור. זה הזכיר לי את האגדה על היפהפייה הנרדמת. כל הממלכה נרדמה והוקפה בחומה של שיח קוצני. מאה שנה ישנו עד שהגיע הנסיך. קיוויתי שהמצב הזה לא יארך מאה שנה. בכל מקרה לא נחיה עד אז. רצתי לשירותים. לא יהיו כפות רגליים לדרוך עליהן גם אם אצטרך לצאת באמצע. התיישבנו לא רחוק מדי מהמסך. הוצאתי מהתיק הכל יכול שלי שקית גדולה של פופקורן שהספקתי להכין לפני שיצאתי. הנייד זמזם, וראיתי שזו הבת שלי. מה עכשיו? התעלמתי. החברה הוציאה בקבוק מים וכוס חד פעמית מנייר (בגלל הקורונה, התנצלה). הסרנו את המסכות. רק שתינו כאן, אמרה החברה, שבכל מקרה השאירה את האף בחוץ כדי לנשום. הבטנו זו בזו כאילו לא ראינו אחת את השנייה שנים.

האולם היה חשוך. שורות־שורות של כיסאות ריקים, מרופדים ריפוד אדום. לרגע הרגשתי כאילו נגמר העולם, ושתינו הניצולות היחידות. אה, והבחור המקרין. הבחור הפעיל את המקרן. המסך החל מרצד. נופי בריטני צפו ועלו מול הפנים שלנו.

אחרי שעה וארבעים דקות יצאנו מהאולם לסנטר המוחשך. עדיין הרגשנו את פריז בתוך הגוף. הסרט התאדה לאט, משפר את סיבולת הנפש נוכח המציאות לזמן קצר. כשהגענו למדרגות והבחור התחיל לרדת, נעצרתי פתאום. נזכרתי בחניון שעל הגג. רציתי להגיע לשם. לראות את דיונגוף מלמעלה. מה נכנס בך פתאום? התרגזה החברה. ראינו סרט, לא מספיק?

התעקשתי. יש לי זיכרונות מהחניון הזה. חנינו שם עשרות אם לא מאות פעמים כשהיינו באים לקולנוע. אני רוצה לעלות. הבחור דחק בנו לרדת. הוא מוכרח להגיע לדירה שלו. יש לו דייט בזום, ולא בא לו לאחר.

אז לך, אמרתי. נישאר עוד קצת. תשאיר לנו את המפתח. נחזיר לך מחר. בלאו הכי לא יפתחו ביומיים הקרובים. מה פתאום? התווכח. תגידו תודה שהכנסתי אתכן. חסר לי לאבד את המפתחות. מתישהו יחזרו לקולנוע. יאללה, בואו.

סובבתי את הגב והתחלתי להתקדם למדרגות שהובילו לחניון הגג. הדלת שם נפתחת מבפנים.

החברה עמדה, מהססת. לא ידעה במה לבחור. בסוף בחרה בי. הבחור קרא מלמטה, וקולו הדהד בקניון הריק, אני הולך. מצידי תישארו כאן עד שיפתחו את הקניונים.

הטלפון שלי שוב זמזם. הבת. עניתי. אמא, היא אמרה בקול הדרמטי שלה, אני לא יכולה יותר. אין לי עבודה, אין לי אהבה, העולם נהיה נוראי. שום אלכוג'ל לא מרגיע אותי. תעזרי לי.

לא ידעתי מה לומר לה. איך לעזור. הבטחתי להגיע בעוד שעה. הלב שלי שקע ושקע. הייתה לי עבודה במשרה חלקית, איתמר עבד בחצי משרה, ועוד היינו אמורים להודות על זה. ידעתי שהילדה צודקת. העולם הזה הולך ומחשיך, הולך ומתרוקן כמו הקניון, הקולנוע, התיאטרון, הברים והמסעדות. אלכוג'ל הוא רק כסת"ח. איך אוכל להציל את הילדה שלי?

בינתיים הגענו לגג. מכונית בודדת חנתה בפניה מרוחקת. נזכרתי שפעם היינו צריכים להקדים כדי למצוא חניה לפני סרט. עכשיו היו המון מקומות פנויים. בעצם כולם.

אורות העיר הבהבו תחנינו. שלטי החוצות סנוורו לשווא. הסתובבתי ברחבה, הלך ושוב, כאילו חיפשתי דבר מה. החברה נשארה ליד דלת הכניסה לקניון. חיכתה שאסיים את ההתרוצצות המשונה שלי. בואי, קראתי לה. אנחנו לבד על גג הסנטר. היא הניחה את התיק שלה בין הדלת למשקוף, שלא תיטרק, והתקרבה. פתאום הייתי אני הפעלתנית האמיצה. ניגשתי לקצה. גדר בטון נמוכה תחמה את החניון. בואי, זירזתי אותה. ההבעה שלה הייתה רגוזה. מה את עושה? היא צעקה. התיישבתי על המעקה. הרגליים שלי השתלשלו מעבר לו.

רדי משם! השתגעתי?

בואי, זה לא מפחיד. זה כיף. הנעתי את השוקיים קדימה-אחורה. הרגשתי את קיר השיש החלק והקריר של הסנטר נוגע בי מבעד לבד המכנסיים.

רדי משם, ובואי נלך!

מעלינו התרומם מגדל המגורים הענקי. חשבתי שאם מישהו יחליט לקפוץ מהחלון עכשיו, הוא עלול ליפול בדיוק עלינו, אבל אף אחד לא קפץ.

ברחוב, תחתיו, חלפו בני אדם זה על פני זה בצעד מהיר, מרוחק. פניהם היו מכוסים. היא צודקת, הבת שלי. העולם מקיא אותנו.

נו, בואי כבר! החברה קראה.

טלטלתי את הרגליים ביתר מרץ. השוקיים נחבטו בקיר.

אם את לא יורדת משם, אני באה למשוך אותך, הזהירה.

בואי. שבי לידי. את חושבת שללכת ברחוב עכשיו זה לא מסוכן?

זה לא אותו דבר. את עלולה ליפול. תפסיקי לנענע את הרגליים ככה. יש לך בת ובן

זוג ואותי. מה קרה פתאום? היינו בסרט במחתרת. לא מספיק הרפתקני?

זו לא הרפתקה. אלה החיים.

נשענתי על המרפק ונעמדתי על המעקה. החברה צעקה, רדי או שאני מתקשרת למשטרה. ירדת מהפסים לגמרי?

אני יורדת, אני יורדת. רק אם תבואי, ונשב ככה לרגע יחד. מעל לעיר. מעל לקורונה, מעל לביטוח לאומי.

היא התנשמה והתקרבה. לאט שלשלה את הרגליים מעבר למעקה. אחזנו ידיים. התיישבתי. הבטנו קדימה, אל האורות בחלונות הבתים ממול.

תראי, מישוהו מרים את הראש ברחוב ומצביע עלינו, הצבעתי על גבר במסכה. אחר כך עוד מישוהו נעצר והביט למעלה. ועוד מישוהו. מבוגר. הוא צעק, אתן בסדר? מה אתן עושות שם? אנחנו בסדר, אל תדאגי, קראנו, בסדר גמור.

הקהל הקטן שלנו התייעץ והחליט להתפזר. היו לו דאגות משלו.

אנחנו יכולות להתנחל כאן, אמרה החברה, נרד לסנטר אם יהיה קר. מקום ענקי רק בשבילנו. נטול מסכות. נטול אנשים.

למה לא? אי בודד באמצע העיר.

שלא תחשבי על זה אפילו. סתם התבדחתי. משוגעת.

צחקנו. צחקנו כמו מטורפות. אולי בגלל תחושת החופש הפתאומית, שם, על הגג של הסנטר, עם הרגליים המשתלשלות מעבר למעקה. אולי בגלל הסכנה המדומה, שהייתה בה איזו הקלה נוכח הסכנות האמיתיות.

עכשיו בואי, משכה אותי לאחור.

עמדנו על האספלט.

אנחנו יכולות לרוץ את הדרך למטה, בירידה מהחניון, ולצאת, אמרתי.

כן, היא רעדה פתאום.

נזכרתי שהבטחתי לבת שלי שאגיע בתוך שעה. נבהלתי. אולי הפעם לא תתקשר.

שלחתי לה הודעה: אני עוד מעט מגיעה. היא לא השיבה.

פתאום עבר בי זרם של בעתה. מה אני עושה כאן, על הגג? בואי, בואי נלך, משכתי בידה של החברה שהסתכלה עליי בעיניים פעורות.

ואז הבת התקשרה. היא דיברה כמעט בלחש. ברקע צווח קולה של זמרת. אל תשאלי, אימוש, חבר שעובד באוזן השלישית הציע להכניס אותי לחנות הסגורה, לשמוע מוזיקה, אולי לראות איזה סרט ישן. חשב שזה ינחם אותי קצת. אז אנחנו כאן, ב"אוזן". אל תדאגי. הכול כמעט בסדר.

מה איתך? החברה נראתה מודאגת.

כלום, חייכתי אליה, הכול כמעט בסדר.

החברה ואני אחזנו ידיים והתחלנו לרוץ בירידה. שתי נשים בגיל העמידה, דוהרות במורד כאילו היו מכוניות מרוץ.

פנינו למעבר החציה.

אוטובוס ריק מנוסעים עצר ברמזור.

זו רק המציאות.